

VALKOINEN ORJAKAUPPA.

Suuri filosofi Immanuel Kant lausuu »Tapojen Metafysiikassaan»: »Toimi niin, että sinä käytät ihmiskuntaa sekä mitä tulee omaan persoonaasi että *jokaiseen* muuhun, *aina* myöskin tarkoitusperänä eikä vain välikappaleena». Jokainen järkevä olento on Kantin käsityksen mukaan olemassa omana tarkoitusperänä eikä vain välikappaleena toisen tai toisen ihmisen tahdon tyydyttämiseksi, hän ei ole mikään »tavara», vaan »persoonallisuus» ja tämä näkökohta on aina oleva »rajoittavana ehtona jokaisen ihmisen tekojen vapaudessa».

Ei luulisi, että maailmankuulu Königsbergin ajattelija lausui nämä sanat vähän enemmän kuin sata vuotta sitte. Niin kaukana olemme me, 20. vuosisadan ihmiset, kaikesta ylistetystä kulttuuristamme huolimatta, sen opin toteuttamisesta. Kaikkialla, minne vain luomme katseemme, näemme miten tätä oppia rikotaan. Kaikkialla ihmisiä pidetään vain toisten ihmisten välikappaleina, koneina, monasti melkein sieluttomina teki-jöinä toisten ihmisten hyvinvoinnin vieläpä oikkujenkin tyydyttämiseksi.

Mutta ei millään alalla tämä tapahdu niin räikeässä, alastomassa, peittelemättömässä muodossa kuin valkoisessa orjakaupassa. Siinä alennetaan ihminen, nainen, todelliseksi orjaksi, eläimeksi, vieläpä alemmaksikin kuin eläimeksi. Sillä vaikka eläinkin myydään kuten valkoisen orjakaupan uhri toisesta kädestä toiseen, saapi se kuitenkin antaa rakkauttansa kenelle tahtoo eikä pakosta suostua jokaiseen tarjoukseen.

Valkoinen orjakauppa alkaa jo vasta syntyneestä lapsesta saakka. Tästä hirvittävästä lastenkaupasta on meillä aivan luotettavia tietoja m.m. rouva Henriette Arendtin julkaisuissa. Rouva A. oli poliisiassistenttina Württtembergin poliisilaitoksessa, mutta koska hän hoiti virkansa sangen tarkasti ja siten tuli paljastaneeksi koko joukon arkoja suhteita, täytyi hänen luopua virastaan.

Kulttuuri-irstailijat eivät enää tyydy täysikasvuisiin ihmisiin. Nämä eivät enää kutkuta heidän hermojaan riittävästi. Täytyy käyttää lapsia tähän tarkoitukseen, ainakin niistä voi olla varmoja, että heidän neitsyytensä vielä on koskematon. »Deflorationsihalu» on monessa irstailijassa kasvanut suorastaan raivoksi ja lapsista maksetaan sen takia useasti korkeampi hinta kuin täysikasvuisista tytöistä. Hurskas Englanti ja Lontoo, »the modern Babylon» (Stead'in lausunnon mukaan), käypi tässä suhteessa etunenässä. Köyhien vanhempien pikku tyttöjä ostavat parittelijanaiset, »kasvattavat» niitä 12:een ikävuoteen asti ja myyvät heitä sitte yksityisille miehille tai porttoloihin, vieläpä varsinaisiin *lasten porttoloihin!* Nykyään on tässä suhteessa *tarjonta vielä suurempi kuin kysyntä.* Italian kenraaliprokuraattori Lino Ferriani kertoo, mitenkä pari vuotta sitte »ainakin 50 italialaista lasta aivan avutonna samoilevat Buenos Aires'in kaduilla, niiden joukossa pikkutyttöjä, jotka tuskin ovat päässeet 9:teen ikävuoteen ja jo ovat aivan turmeltuneet». Kun taas tutkittiin erästä porttolaa samassa kaupungissa, vapautettiin 18 pientä tyttöä, joista vanhin oli 14-vuotias! Nämä ilohuoneet maksavat 11—13-vuotiaasta työstä 5,000 Smk. ja enemmänkin!*) Turkinmaahan viedään niinikään italialaisia pikkutyttöjä ja eräs aivan luotettava nainen kertoo, että vihdoin 14 turkkilaista sotamiestä saivat 8-vuotiaan tytön käytettäväksi 4 Smk:sta yhteensä! Tämä on kerrassaan niin hirvittävää, ettei kukaan luulisi sen tapahtuneen Euroo-

*) 1915 vuoden arvon mukaan läpi koko kirjoituksen.

passa 1900 vuotta Kristuksen syntymisen jälkeen. Kun nälänhätä v. 1911 raivosi Kiinassa, saatiin nuoria tyttölapsia leivästä käytettäväksi ja suurilla naismarkkinoilla San Fransiskossa myydään 9—12-vuotiaita kiinalaisyttöjä 750—2,500 Smk:sta kapp. Uhrataanpa Newyorkissa rikkaille kiinalaisille 4-vuotiaitakin tyttöjä ja kun lapsi kuolee, tuodaan toinen sijaan. Muissakin maissa on lastenprostitutsioni kasvamassa. Suuressa kulttuurikeskustassa Berliinissä vangittiin eräs balettimestari, joka sanomissa haki lapsia opettaakseen heille tanssi-taitoa: he saivatkin *ensin* tanssia aivan paljaina, jotta häveliäisyys haihtuisi. Ja kun rouva Arendt pani koetteeksi ilmoituksen lehtiin samaa tarkoitusta, tanssiopetusta varten, sai hän koko kasan 6—8 vuotiaita tyttöjä, jotka suostuivat lähtemään ulkomaillekin. Löytyy erityisiä »paikanvälitystoimistoja», jotka myyvät aivan nuoria tyttölapsia vanhoille irstailijoille aina 10,000 Smk:aan asti kappaleesta. Samoin usein kätilöt pitävät erityisiä synnytyslaitoksia, joista lapset, usein korkeitten herrojen sikiöt, sitte joutuvat myytäväiksi, ellei niitä suorastaan tapeta, tehdä »enkeleiksi». Usein katoaa lapsia ja voi olla varma, että nämä melkein aina vihdoin joutuvat siveettömyyden pesiin. On paljon todistuksia siitäkin, että oma äiti, oma isoäiti suorastaan myypi tytön tähän tarkoitukseen. Ja koko tätä lastenkauppaa ei sanottavasti voi ehkäistä, koska rikkaat ja ylhäiset herrat ovat tähän kauppaan sekaantuneet. Tästä syystä sai rouva Arendtkin kieltävän vastauksen pyyntöönsä v. 1911, että poliisi auttaisi häntä lastenkaupan ehkäisemisessä, vaikka syytettiin sitä, ettei ollut mitään varsinaista poliisiosastoa sitä varten.

Mutta vaikka tyttölapsien myynti varsinkin vanhoille hekumoitsijoille kukoistaa kaikissa maissa, on nuorten naisten kaupitteluinen valkoisiksi orjiksi vieläkin laajempi.

Valkoinen orjakauppa on aivan läheisessä yhteydessä porttolain kanssa, niin läheisessä, että eräs asiantuntija tällä alalla väittää, että kun viime mainitut häviävät,

häviää valkoinen orjakauppa samassa. Tämä johtopäätös on varmasti väärä, mutta suhde on tosin nyt sangen läheinen. Nykyään hankkii valkoinen orjakauppa pääasiallisesti aina uutta tavaraa näihin likaisiin paikkoihin, joita vielä on suunnattoman suuri määrä hajallaan yli koko maapallon. Eräs osotekirja, joka julaitaan joka toinen vuosi Pariisissa ja joka sisältää enimmäkseen ranskalaisia ilohuoneisto-osotteita, mainitsee 1,100 porttolaa, mutta kiinalaisessa Shanghaissa on yksin 300, yhtä paljon Hongkongissa, ja Singaporessa 510, muita yksityispaikkoja mainitsematta.

Naisten hankkijoita tämmöisiin tarkoituksiin kutsutaan yleisesti »kadeteiksi» tahi »pimpeiksi». Tämmöinen pimp kuuluu aivan erityiseen roistolajiin. Hän on usein saanut alkukasvatuksensa Whitechapel'in, Lontoon itäosan tahi jonkun muun suurkaupungin kauheissa asuinluolissa, joissa asuu »sivistyneen» maailman pohjasakka, ja on tavallisesti ottanut osaa kaikkiin niihin varkauksiin ja ryöväyksiin, joita Charles Dickens Oliwer Twist'issään niin elävästi kuvaa (esim. Fagin, Sikes, Crackit, Monks y.m.). Tämä kasvattaa hänet luonnonlahjojen ohessa hyvin sukkelaksi ja kekseliääksi — sillä elämä on »paras kasvattaja» myöskin kelvottomuuteen — ja hän on tämän ohessa usein ulkomuodoltaan viehättävä ja ulkonaisesti sangen »hienokin» — nuorille naisille hyvin vaarallisia ominaisuuksia —; hän pukeutuu esim. uusimman muodin mukaan ja asuu hienoimmissa ensiluokan hotelleissa, esiintyy urheilu- ja muissa tilaisuuksissa, missä voi komeilla timanttisormuksillaan y.m. Moni näistä »pimpeistä» on tunnettu, arvossa pidetty henkilö, kuten esim. Pariisissa eräs useampien talojen omistaja Rigal, joka myöskin oli monen hyväntekeväisyisyhdistyksen jäsen. Wienissä oli eräs toinen *neljän uskonnollisen seuran jäsen*, kuten meille vakuuttaa Saksan naiskauppaa vastustavan liiton sihteeri. Kaikki pimpit ansaitsevat suunnattomia summia. Niin ansaitsi eräs ranskalainen tyttökauppias, nimeltä Dufour, rouvansa avulla yhdessä vuodessa 1907 oman kirjan-

pitonsa mukaan yli $1\frac{1}{2}$ miljoonaa Smk.! Kun tämä nätti pari laskettiin vapaaksi 130,000 Smk. takausta vastaan, jätti se summan ja pakeni tietämättömiin! Kannattaa näin ollen uhmailla ja halveksia lain säättämiä rangais- tuksia. Kun esim. kerran — mikä ei ole aivan tavallista — eräs pimp tuomittiin elämisestä naisen haureudesta ja tämän rääkkäämisestä, sai hän yhteensä 6 kuukautta vankeutta!

Pimpit, tyttökauppiat pitävät useissa paikoissa, esim. Bombay'ssa, Singaporessa klubeja, joissa viettävät lois- teliasta elämää ja joissa keskustelevat uusien kauppojen tekemisestä aivan kuten pörseissä ja sen kaltaisissa lai- toksissa. Äsken yllätettiin Montenegrossa tämmöisessä paikassa useampia pimpejä, joiden pöytäkirjat olivat pidetyt salakirjoituksen avulla.

Nämä tyttökauppiat käyttävät kaikenmoisia kei- noja houkutellaksensa pauloihinsa nuoria tyttöjä. Enim- mäkseen se tapahtuu lupaamalla heille kaikenmoisia hyviä paikkoja, pääasiallisesti ulkomailla modisteina, teatterinaisina, hierojina, lasten kasvattajina y.m. He saavat matkaravoja johonkin kaukaiseen kaupunkiin ynnä jonkun osotteen, josta eivät löydä mitään tahi useammin jonkun pimpin apureista, joka viepi heidät suoraan ilopaikkaan. Vielä useammin teeskentelee tuo komea pimppi rakkautta, lupaa naida kokemattoman nuoren tytön, vieläpä vihittää itsensä hänen kanssaan, jolloin joku hänen apureistaan papin puvussa suorittaa pyhän toimituksen. Nuori pariskunta menee tavalliselle häämatkalle, »aviomies» ei muka voikaan seurata rou- vaansa kauemmas kuin esim. Pariisiin, jossa hänen täy- tyy viipyä jonkun aikaa tärkeitten tehtävien takia, mutta Lontoossa pitää kyllä huolen nuoresta rouvasta joku miehen ystävästä, joka onkin asemalla vastassa ja viepi asianomaisen suoraan porttolaan tahi laivaan, jolla men- nään »maiden ja merien takaa» Egyptiin, Singaporeen tai Itä-Aasiaan.

Pimpeillä on näet koko joukko avustajia, jotka palve- levat heitä tavalla tai toisella. Nämä seisovat rautatie-

asemien ja teatterien ulkopuolella suurissa kaupungeissa, jossa he koettavat lähestyä nuoria naisia viekotellakseen heitä jos jollakin tavalla. Varsinkin naiset suorittavat tässä suhteessa tärkeän tehtävän. He kulkevat pitkin katujakin, seisovat yömajojenkin ulkopuolella ja missä vain näkevät hiukan sievän naisen, siellä he virittävät paulojansa, etenkin koettaen osottaa, mitenkä nämä helposti pääsisivät kurjasta asemastaan. Ja saalis kurjia, viheliäitä uhreja on monasti hyvinkin runsas! Usein katoavat täten monet nuoret naiset tietämättömiin eikä niistä sitte enää saada mitään vihiä. Poliisikin on monasti ostettu, varsinkin Amerikassa ja Venäjällä: niin on esim. todistettu, että korkeimmatkin poliisipäälliköt Newyorkissa ovat ottaneet lahjoja tässä likaisessa kaupassa; antavatpa muutamat poliisiviranomaiset, kuten esim. Wienissä, porttolain omistajille kirjallisen todistuksen, että hoitavat liikkeensä hyvin, vaikka perästäpäin on virallisesti selvinnyt, että se on ollut suora valhe. Mutta semmoinenhan on nyt kerran meidän »hyvä, korkeasti sivistynyt» yhteiskuntamme!

Tämän kaupan pääasiallisimmat markkinapaikat ovat Newyork, Rio de Janeiro, Buenos Aires, Johannesburg, Cairo, Alexandria, Konstantinopel, Singapore, Bangkok, Bombay, Hongkong, Shanghai y.m. V. 1912 kuletettiin saksalaisista satamista noin 4,000 tyttöä enimmäkseen Etelä-Amerikkaan ja 15,000 tyttöä myydään joka vuosi Newyorkissa valkoisiksi orjattariksi. Kun nämä kurjat olennot ovat luisuneet alimmalle asteelle, s.o. kun eivät enää kelpaa muuanne, joutuvat he Hongkong'in ja Shanghai'n kiinalaiskortteleihin polkuhinnasta, Takku Road'in ja Shanghain kuuluisan kiinalaissillan toiselle puolelle ja ne, jotka sinne ovat viedyt, eivät ikinä pääse yksikään takaisin. Sillä siellä asuskelevat todellisissa helveteissä kiinalaiset roistot ja murhaajat, eikä mikään »sivistyneen» valtion konsuli uskalla tehdä noitten onnettomien uhrien hyväksi yhtään mitään, sillä siitä syntyisi yleinen kapina tai verilöyly. Sinne vie siis kohtalo, kova kohtalo vihdoinkin valkoisen

orjakaupan syvästi sääliävät uhrin, siellä suurin osa tämän orjakaupan naisista saapi lopettaa päivänsä jonkun kiinalaisen murhaajan vuoteella! Näin loppuu se ura, joka alkoi ehkä rakkauden suloisimmilla hyväilyillä loisteliaan pimpin syleilyssä!

Mutta ennen kuin niin pitkälle päästään, on näitten orjattarien tie hyvin, hyvin ohdakkeinen. Useampia aivan luotettavia kertomuksia löytyy näistä marttyyreista, joiden kärsimykset vetävät vertoja kristikunnan ensimmäisten naismarttyyrien, Hypatian ja monen muun kärsimyksille.

Liikuttavan kaunis on kertomus eräästä ylen kauniista työstä, »päivänpaisteisen Italian, laulujen ja kukkien kotimaan» lapsesta. Hän oli viekoteltu 17 muun tytön kanssa menemään Länsi-Austraaliaan, jossa, köyhä kun oli, saisi hyvän paikan muotiompelijana. Kun tyttö jo matkalla rupesi pahaa aavistamaan, oltiin hänen suhteensa hyvin varovaisia, kunnes saatiin hänet erään ilohelvetin muurien sisäpuolelle. Nyt alkoi tuo tavallinen kesyttäminen. Vaatteet otettiin pois ja vanhat ryysyt annettiin sijaan. Ruoka oli kurjaa. Yöllä saapui »pimp» ja hurja kamppailu alkoi molempien välillä, sillä tyttö oli voimakas. Vihdoin tyttö sidottiin vuoteeseen, liina kiinnitettiin suulle ja häntä pieksettiin armottomasti. Mutta hän ei sittekään antanut perään. Pimp jätti hänet silloin pariaksi päiväksi sidottuna, mutta ilman suunpeitettä. Silloin näki tyttö erään miehen nousevan tikapuilla ikkunansa kohdalla. Hän huusi hänelle italian kielellä, mies ei ymmärtänyt. Tyttö osasi hiukan ranskaa ja sitä mieskin, johtoputken paikkaaja, vähän ymmärsi. Mies pujahti sisään ikkunasta, lukitsi oven sisäpuolelta, etteivät pimp ja ilopaikan emäntä molempia murhaisi, ja pelasti tytön. Kertomus kuulostaa römaanilta, mutta on aivan tosi. Tuhansia on niitä tapauksia, jolloin nuoret näin kidutetut tytöt jäävät koko elinajaksi hirveään vankeuteensa. Jos nämä uhrin ovat aivan »järjettömiä», kuten sanotaan, s.o. kovin vastahakoisia, suljetaan heidät

yksitellen yhden tahi kahden neekerin, kiinalaisen tai jonkun sekasikiön kanssa huoneeseen muutamiksi öiksi. Niin tehtiin esim. eräälle tytölle Singaporessa. Hänen huutonsa kuultiin kyllä yli koko huonomaineisen Malaystreetin, mutta ei kukaan liikahtanut. Ilopaikkojen omistajien ja hoitajattarien kesken vallitsee »esprit de corps», ammattihenki niin, etteivät naapurin uhrien vaikeroimiset saa mitenkään häiritä toisen rauhaa. Tyttö tuli tästä hirveästä kesyttämisestä aivan rauhalliseksi — näennäisesti. Mutta hänen katseensa oli syntynyt eriskummallinen ilme. Hän ei valittanut, ja kun tyttökauppias löi häntä, ei hän vastustanut, kärsi vain hiljaa. Arveltiin, että hän nyt olisi valmis ammattiin. Tyttö oli sangen miellyttävä ja torstai-yönä toivottiin saada hänen kauttaan rikas sato, »oikea punainen yö», koska erään suuren sotailuvan upseereja odotettiin vieraiksi. Suuri seura oli koossa. Kultaiset sandaalit pantiin hänen jalkaansa, kalliit helmet punottiin kaulan ympäri, muuten hän oli aivan paljas. Hän sai näin tanssia yleisön edessä. Mutta yht'äkkiä hänelle tuli joku harhanäky ja huudahtaan: »Minä tulen», riensi hän ikkunaa kohti, hypähti ulos ja murskautui kuoliaaksi. Ja näin sai maailma tiedon eräästä tapahtumasta, joita seinien sisäpuolella tapahtuu sadoittain. Mutta ei ole suinkaan harvinaista, että näitä onnettomia uhreja löydetään tapetuinkin jostakin likaviemäristä tahi muualta. Tämöisissä tilaisuuksissa on näet »hyvin vaarallista turvautua poliisin suojaan», jos se tahtoisikin auttaa, joka ei suinkaan aina ole varma.

Ja kaiken tämän sanomattoman kurjuuden kukkuroimiseksi, huolimatta siitä, että nuo onnettomat naiset ovat kaiken muun kera todellisia vankeja, jotka eivät saa vartioimatta mennä ulos asunnostaan, on vielä se eittämätön tosiasia olemassa, että he kaikesta siitä suuresta rikkaudesta, minkä he ansaitsevat, itse tuskin saavat enemmän kuin mitä välttämättömästi tarvitaan elämän ylläpitämiseksi. He ovat köyhinä lähte-

neet kotoa saadakseen parempaa toimeentuloa, mutta he eivät ole sitä saaneet, he ovat köyhyyden lisäksi vain niittäneet häpeää ja elämää sen kaikkein alimmassa alennustilassa — siinä kaikki!

Niin *köyhyys* on tosiaan kaikkein useimmissa tapauksissa syynä siihen, että valkoinen orjakauppa kukoistaa ja saapi uhrinsa. Kaikkein enimmin saadaan valkoisia orjattaria Galitziasta. Ja siellä vallitsee hyvin laajasti sanomaton kurjuus. Toht. Marezki on näyttänyt toteen, että täällä varsinkin juutalaisten olot ovat kerrassaan kauheat. 800,000 juutalaisesta ansaitsee 600,000 vähemmän kuin alhaisin köyhälistö kaikkialla muualla Euroopassa. Lukemattomilla tytöillä ei ole enempää kuin 30 penniä päivässä. Ja toht. Rosenack väittää, että vuosittain 5,000 juutalaista kuolee nälkätautiin. Unkarissa ja Venäjällä eivät olot liene paljoa paremmat. Näistä maista tuleekin $\frac{2}{3}$ kaikista valkoisen orjakaupan uhreista. Samat ovat olot esim. Lontoon itäosassa. Meillä on monta liikuttavaa kertomusta nuorista tytöistä, jotka kauan ovat taistelleet, voisi sanoa miehuullisesti, puutetta vastaan ja vašta pitkien koettelemuksien perästä hirveästä nälän pakosta taipuneet. Voi kysyä näin ollen, kuten Kristus haureellisen naisen edessä ympäriseisovilta: »Kuka on valmis heittämään ensimmäisen kiven hänen päällensä». Eräs lämminsydäminen englantilainen nainen sanoo aivan oikein: »Niin kauan kuin naiset ovat helppohintaiset, niin kauan tulee tällainen liike kukoistamaan».

Mutta löytyy eräs toinenkin syy valkoisen orjakaupan menestymiseen — se on kauhea tietämättömyys. Tätä kutsutaan aivan syyttä viattomuudeksi, jota muka ei saisi tiedoilla, vieläpä niin saastaisilla tiedoilla häiritä. Mutta se on erittäin vaarallinen »viattomuus». Moni näistä uhreista on vakuuttanut luotettaville henkilöille, että »ellei hän olisi nuorena ollut tietämätön tyttöletukka, hän ei mitenkään olisi ollut siinä, missä on».

Eräs psykologinen seikka on vielä otettava huomioon. Epäilemättä on naisen luonne yleensä sangen

herkkä rakkaudelle. Nainen ei aina voi erottaa kahta asiaa: todellista taipumusta johonkin mieheen ja sitä onnellistuttavaa tunnetta, jonka hänelle tuottaa jonkun miehen vakuutus rakkaudesta. Voisi sanoa, että tämä seikka on vienyt monen naisen orjakauppiaitten käsiin. Moni pimpeistä on sangen viehättävä olento. Englannin poliisi on sitä mieltä, että useammat naiset hakiesaan rakkautta — ja kukapa ei sitä hakisi — ovat joutuneet todellisen rakkaushypnoosin eli huumauksen alaisiksi, kun tuommoinen pimp on päässyt oikein vauhtiin. Muuten olisi mahdotonta ymmärtää, mitenkä he, naiset, eivät monasti silloinkaan, kun hirveä totuus rupeaa selviämään, aina ole taipuvaisia pettämään ja jättämään tuota rakastelijaansa. Välistä he tietysti eivät sitä tee pelosta, että heidät murhattaisiin, mutta tämä selitys on monesti aivan mahdoton. Monestikin on tuo miesviettelijä sangen ruma. Tulee tämmöisissä tapauksissa ehdottomasti ajatelleeksi Titanian hurjaa rakkautta aasiinsa Shakespearen »Kesäyön unelmassa».

Miksi ei käydä päättäväisesti tämän julman, suunnattoman likaisen kaupan kimppuun? Tähän vastaa sangen sattuvasti Saksan »Valkoista orjakauppaa vastaan taistelevan kansallisliiton» sihteeri: »Vaikeus on pääasiallisesti siinä, että koko maailman tyttökauppiaitten hallussa on melkoisia rahasummia ja siten poliisiviranomaisten lahjomisella aina voivat päästä vaikeista tilanteista.» Hallituksen puolesta on S. H. London tutkinut Newyorkin valkoista orjakauppaa ja tämän tutkimuksen mukaan ansaitsevat nähtävästi Newoyrkin orjakauppiat 300 milj. Smk. vuodessa! Jos otaksuu, että muut pääpaikat ansaitsevat suhteellisesti yhtä paljon, niin huomaa jokainen, että tässä on kysymyksessä *suuren suuri kapitalistinen liike*, jota ei hevin kukisteta. Sen kannattajien joukossa on suorasti tai epäsuorasti monen maan mahtavimpia miehiä (esim. Egyptissä) ja pimpeillä on sitä paitsi tapana lahjoittaa mahtaville ja korkeissa asemissa oleville miehille joku erittäin kaunis nuori tyttö; josta

maailma ei usein tiedä mitään ja jos tietääkin, niin se muka on jokapäiväinen asia.

Koko valkoinen orjakauppa onkin järjestetty täydelleen vallitsevien liikeperiaatteiden mukaan. »Renkaita» ja »trustejakaan» ei puutu. Vieläpä on olemassa oikea työnjakokin, niin että muutamat liikkeet toimittavat markkinoille tummasilmäisiä juutalaistyttöjä, toiset tulisia unkarittaria, kolmas liike vaaleavärisiä englannittaria, neljäs taas sukkelia ja älykkäitä ranskattaria; jokainen voi siis saada makunsa mukaan.

Jokainen tunnustaa, että valkoinen orjakauppa on sangen häpeällinen liike, mutta helppo ei ole saada sitä loppumaan, niin kauan kuin nykyinen kapitalistinen järjestelmä on pystyssä. On kyllä muutamilla tahoilla arveltu, että naisten äänioikeus tekisi siitä lopun. Epäilemättä tämä joskus tulee vähentämään valkoista orjakauppaa, mutta, vaikka Pohjois-Amerikassa naisten äänioikeus on jotenkin laaja ja vuosi vuodelta laajenee, kasvaa siellä vain yhä valkoinen orjakauppa. Sitä paitsi on meillä kuten muuallakin nähty, että naiset eivät voi sanottavasti panna erikoisharrastuksiaan täytäntöön, vaan jakaantuvat oleviin taloudelliselle perustukselle syntyneisiin puolueisiin. Suurta toivoa on myös pantu suunnattoman ankariin pakkokeinoihin. Mutta arvattavasti ne epäonnistuisivat samoin kuin esim. keisarinna Maria Theresian samanlaiset toimenpiteet prostitutsionin alalla. Aivan oikein huomauttaakin Englannin etevä seksuaalielämän tutkija Havelock Ellis (*Die Neue Generation* 1913 s. 461), että esim. raisparangaistus kriminaalitetäjäin mielipiteen mukaan on sekä julma että tehoton ja että »piiskaamisen historia on siveellisen haaksirikon historia». Varsinaiset syylliset pääsevät melkein aina vapaiksi ja hyvin pal-kattuja bulvaaneja rangaistaan, jos kiinni joutuvat. Ja liike kukoistaa edelleen.

Suhteellisesti vähän on myös saatu toimeen kansallisilla ja kansainvälisillä kongresseilla, joita jo, jälkimäiset vuodesta 1899 asti, on ollut useampia. Suurin osa

niissä lausutuista toivomuksista on jäänyt — toivomuksiksi. Kuitenkin ovat ne aiheuttaneet kaksi eri hallitusten edustajain kokousta Pariisissa vv. 1902 ja 1910. Päätulokset näistä ovat olleet: erityisten keskuspoliisilaitosten asettaminen eri maissa valkoista orjakauppaa varten — joka olisi tehokas toimenpide, *ellei poliisi olisi lahjottavissa* — sekä satamien ja rautatieasemien saattaminen valvonnan alaisiksi ynnä viranomaisten yhteistoiminta näihin paikkakuntiin perustettujen yksityisten turvakotien kanssa. Tärkeimmissä paikoissa on näet olemassa erityisillä merkeillä varustettuja henkilöitä, jotka ottavat laivoja ja junia vastaan ja joiden puoleen turvattomat valkoisen orjakaupan uhrit — jos he *tarkasta valvonnasta* pääsevät vapautumaan — voivat kääntyä ja jotka saattavat asianomaiset noihin turvakoteihin, kunnes voivat palata kotiinsa. Tärkeää on, että nyt eri maitten viranomaiset lähettävät selonteon näissä asioissa tuomituista asianomaisille muitten maitten hallituksille. Mutta viime Pariisin kokouksen pöytäkirjassa (engl. painos siv. 40) tunnustetaan peittelemättä, että kansainväliseltä kannalta ei tähän asti voida mitään jonkun naisen pidättämiseen siveettömyyden pesässä vastoin hänen tahtoansa, koska se kuuluu jokaisen valtion yksityispiiriin.

Mutta tälläkin alalla selviää yhä enemmän se seikka, että paras keino valkoisen orjakaupan ehkäisemiseksi on *yhteiskunnallisten olojen parantaminen*. On aivan varma, että, jos esim. eivät taloudelliset olot olisi niin peräti kurjat esim. Galiziassa ja muissa Euroopan varsinkin itäisissä osissa, ei saataisi ainakaan niin monta uhria kuin nyt saadaan. Tämä on Havelock Ellis'in ja monen muun etevän tutkijan käsitys, vaikka eivät olekaan sosialisteja. Ellis toivoo tosin, että vihdoin kaikissa tapauksissa valkoinen orjakauppa häviää itsestään siitä syystä, että ilopaikat ovat niin läheisessä yhteydessä tämän kaupan kanssa ja sekä prostitueeratut että kundit yleensä pyrkivät karttamaan näitä paikkoja. Mutta epäilemättä on Ellis'in toivo liian optimistinen —

oireita tähän suuntaan ei ole olemassa. Jos kohta paremmat ainekset sekä kundeista että prostitueera-
tuista karttavatkin julkisia ilopaikkoja, löytyy suun-
nattoman paljon salaisia, joiden nimi on toinen, mutta
tarkoitus sama. Ja valkoinen orjakauppa ei ole vähene-
mässä, vaan kasvamassa. Se tulee, kuten on huomau-
tettu siitä, että siitä on tullut suuri kapitalistinen liike,
jonka haarat ulottuvat jo nyt yli koko maapiirin. *Val-
koinen orjakauppa häviää sentähden vasta silloin täydell-*
leen, kun itse kapitalistinen järjestelmä nykyisessä yksin-
omaan yksityisvoittoa tarkoittavassa muodossa häviää.

Tie sinne on ehkä pitkä, mutta kerran päästään loppu-
tulokseen. Nykyisen kapitalistisen järjestelmän kaik-
kein rumin kukka on epäilemättä valkoinen orjakauppa,
se kauppa, joka myy nuorten naisten rakkauden unelmat
Molokin alttarille, työntää heidät syvään, pohjattomaan
kuiluun ainoastaan ansaitakseen rahaa ja elääksensä
loisteliaasti nuorten tyttöjen sanomattomasta kurjuu-
desta. Mikael lausuu Lusiferille Linnankosken »Ikui-
sessa taistelussa»: »Voit kyllä hetkeks valon sammuttaa,
vaan yössäkin he alkuyhteyttään huokaavat. Ja siitä
huokailusta syntyy toivon lapsi: *uusi aika*. Se syntyy
hitaasti, vaan se syntyy kuitenkin ja vapautuksen
hetki kerran kärsiville lyö.» Tosiaan valkoinen orja-
kauppa häviää aivan varmaan silloin kuin koittaa
ihmiskunnalle uuden ajan aamurusko.

MIETELMIÄ AVIOLIITOSTA.

Yhä enemmän on, varsinkin tutkijapiireissä, vakaan-
tumassa mielipide, että sukupuoli- (seksuali-) eli suku-
vietti on ihmiselämän ehkä voimakkain vaatimus. Jo
vanhan ajan suuren puhujan *Ciceron* mielestä se oli
voimakkuudessa lähinnä itsesäilytysviettiä. Ja yli-
päänsä käsitettiin vanhalla ajalla tämä vietti paljoa
luonnollisemmin ja mutkattomammin kuin nyky aikaan